

Det er en forudsætning for lovens bestemmelser, at der ikke inden for overenskomstperioden på grundlag af de forhøjede normalløns- og minimalløns-satser (mindsteløns-satser) sker en almindelig forhøjelse af lønniveauet.

Til § 4.

Dyrtidsreguleringen af lønningerne på arbejdsmarkedet har hidtil — bortset fra tjenestemænd og lign. — været hjemlet i de enkelte overenskomster.

I folketingsudvalgets betænkning over forslag til lov om almindelig omsætningsafgift hedder det i flertallets udtalelse: „Der udregnes fra 1. april 1963 et særpristal, som hverken medtager skatter eller afgifter. De nærmere regler herom foreslås fastlagt ved en ændring af tjenestemandsløven“.

Med det af regeringen den 8. februar 1963 fremsatte forslag til lov om beregning af et reguleringspristal imødekommes folketingsudvalgsflertallets ønske. Det fremgår af lovforslaget med de hertil knyttede bemærkninger, at det herved tilvejebragte reguleringspristal fremover bør være det eneste reguleringsgrundlag for de af staten i henhold til lovgivningen ydede og hidtil pristalsregulerede lønninger, pensioner, andre ydelser og tilskud samt for visse i den sociale lovgivning benyttede indtægtsgrænser.

Ved uændret forlængelse af overenskomsterne på arbejdsmarkedet i 2 år, jfr. § 1, findes en automatisk pristalsregulering at måtte bevares. På den anden side vil det være rimeligt at benytte samme reguleringsgrundlag overalt på det private arbejdsmarked som det, der nu foreslås gennemført inden for statens område.

På baggrund heraf foreslås det at ændre udgangspunktet for de hidtil i overenskomsterne hjemlede dyrtidsreguleringer, således at det i forslaget til lov om beregning af et reguleringspristal fastsatte pristal, der har januar 1963 = 100, benyttes ved dyrtidsreguleringer af de overenskomstmæssige lønninger i den periode, hvormed overenskomsterne er forlængede i medfør af § 1.

Under hensyn til, at beregningsmåden i de enkelte overenskomster afviger en del — således har ikke ubetydelige grupper andet basisår end 1949 — og til de ret komplicerede overgangsproblemer, er det ikke skønnet muligt i nærværende lovforslag at give regler om den nærmere fremgangsmåde ved løsningen af en række hermed forbundne spørgsmål, såsom fastsættelse af reguleringsintervaller og reguleringsportioner.

Det foreslås derfor i *stk. 2*, at det overlades til parterne, d. v. s. hovedorganisationerne på de om-

råder, hvor sådanne findes, og i øvrigt vedkommende overenskomstparter, at foretage sådanne tilpasninger, som nødvendiggøres af overgangen til den i *stk. 1* omhandlede ordning for at sikre, at dyrtidsreguleringen fortsat virker som tilsigtet med de hidtil gældende overenskomstmæssige bestemmelser. Tvivlsspørgsmål i denne henseende kan på begæring af den ene eller begge parter indbringes til afgørelse ved Overenskomstnævnet af 1939, henholdsvis ved Overenskomstnævnet, oprettet ved parternes foranstaltning. Der henvises i øvrigt herom til bemærkningerne til § 3.

Regeringen forudsætter, at overgangen til regulering af lønningerne efter det nye reguleringspristal gennemføres på en sådan måde, at de points, der i medfør af hidtil gældende ordninger henstår, f. eks. de 2 points, der henstår efter januarpristallet 1963, tages med i betragtning, så de kommer lønmodtagerne til gode ved næste regulering.

Til § 5.

I forligsmandens mæglingforslag af 21. marts 1961 og af 22. april 1961 er det bestemt, at der i overenskomstperioden skal optages forhandlinger om efterløn eller tillægspension efter følgende retningslinier:

„Parterne er enige om, at der efter overenskomstforhandlingernes afslutning nedsættes et udvalg, som nærmere skal undersøge mulighederne for at indføre en pensionsordning. For at sikre sig kendskab til en pensionsordnings økonomiske konsekvenser i fremtiden antager udvalget aktuarmæssig assistance.

Forudsætningerne for en eventuel pensionsordning må være, at den finansieres gennem bidrag såvel fra arbejdsgiverne som arbejderne.

En redegørelse fra det nedsatte udvalg skal afgives senest den 1. juli 1962“.

En sådan efterlønsordning er herefter skitseret i den af de to hovedorganisationers efterlønsudvalg afgivne betænkning af 28. juni 1962. Udvalget har undersøgt mulighederne for at indføre en tillægspensionsordning, men har ikke udarbejdet noget egentligt forslag hertil, idet der alene er redegjort for de forskellige tekniske muligheder for at gennemføre en sådan ordning. Der er i udvalget enighed om, at en ordning bør omfatte alle voksne lønmodtagere, der beskæftiges hos medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, ligesom den bør stå åben for andre voksne lønmodtagere, der dækkes af kollektive overenskomster, eller som i øvrigt er tilsluttet LO. Derimod bør ordningen ikke omfatte lønmodtagere, for hvilke der består særlige pensionsordninger af en sådan karakter, at de gør undtagelse rimelig.